

νὰ ἀντισταθῶσιν εἰς τοιαύτην ὁρμὴν κατετροπώθησαν καὶ ἔφυγον τῇδε κακεῖσε.

Ἐκεῖνος ὁμως δέν τους κατεδιώξε. Πηδήσας ἀπὸ τοῦ ἵππου του, ἐγονάτισε παρὰ τὸν πληγωμένον στρατηγόν, ὅστις ἐμειδίασεν ἰδὼν τὸν θετὸν υἱόν του. Ἐγείρας δὲ τὰς χεῖράς του μετὰ δυσκολίας ἐψιθύρισε.

—Ὁ βασιλεὺς μου—ἀποθνῆσκω εὐτυχῆς—διότι ἐνίκησε. Γεώργις, ὑπηρέτει αὐτὸν πιστῶς—σὺ ἐστάθης ἡ χαρά μου—Χαῖρε! (ἀκολουθεῖ.)

Ἡ ΧΑΝΔΡΑΙΣ ΤΟΥ ΜΑΣΤΡΟ-ΝΙΚΟΛΑ.

Πρὶν ἀκόμη ἡμερωθῶν οἱ ἄγριοι κάτοικοι τῶν νησιῶν τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, πρὶν ἀκόμη μάθουν γράμματα καὶ πολιτισμὸν καὶ θρησκείαν ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς, συνέπεσε νὰ ναυαγήσῃ ἓνα εὐρωπαϊκὸν ἐμπορικὸν πλοῖον ἐπάνω εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ὥραιάς ἐκεῖνας νήσους, ὅπου εἶναι αἰωνίως καλοκαίρι, νὰ χαθοῦν δὲ ὅλοι ἐκτὸς ἓνας, τὸν ὅποιον τὰ κύματα ἔρριψαν ἔξω εἰς τὴν προκυμαίαν. Ἦτο νύκτα, διὰ συνέβη τὸ ναυάγιον, ἅμα δὲ ὁ Μαστρο-Νικόλας, διότι ἔτσι ὠνομάζετο ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς, ἅμα λέγω ὁ Μαστρο-Νικόλας ἡσθάνθη ἀποκάτω του τὴν ξηράν, δὲν χάνει καιρὸν καὶ εὐρίσκει μίαν ζεστὴν τρῶπαν εἰς τὴν ἄμμον, ὅπου συμμαζεῦεται κατακουρασμένος καὶ καταβρεγμένος, καὶ ἔως νὰ γόρῃ καλὰ τὸ κεφάλι του ἀπεκοιμήθη.

Ὅταν ἐξύπνησεν, ὁ ἥλιος τοῦ εἶχε στεγνώσει τὰ βρεγμένα του ρούχα. Ἐτεντώθη, ἐξήπλωσε τὰ μὴ διασμένα του πόδια καὶ ἔκαμε νὰ ἀνοίξῃ τὰ βαρυὰ του ὀμμάτια, πλὴν τί νὰ ἰδῇ; Ὁλόγυρά του ἔστεκεν καμμιὰ ἑκατοστὴ ἄγριον, — ἡμίγυμνοι, κατὰμαυροι, μπουγιατισμένοι μὲ λουλάκι, καὶ ὠπλισμένοι ἔως τὰ δόντια μὲ τόξα καὶ βέλη καὶ ἀσπίδας. Τὸν ἀγριοκῦταζαν δὲ ὡς νὰ ἤθελαν νὰ τὸν κομματιάσουν εὐθὺς, καὶ ὁμως κανεὶς δὲν ἐκινεῖτο ἀπὸ τὴν θέσιν του, κανεὶς δὲν ἐξήρχετο ἀπὸ τὸν κύκλον. Ὁ Μαστρο-Νικόλας ἦτο κάθε ἄλλο παρὰ δειλὸς· χωρὶς λοιπὸν νὰ ἐξιπασθῇ διόλου, ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν γούδαν του καὶ ἐκάθισεν ὅρθιος ἐπὶ τῆς ἄμμου.

«Τί νὰ θέλουν μ' ἐμένα;» ἐσκέπτετο, ἐνῶ τοὺς ἐκύταζε μὲ περιέργειαν. «Ἄν εἴξωρα τὴν γλῶσσάν των θὰ τοὺς ἐρωτοῦσα. Εἴμπορεῖ ὁμως νὰ εἰξέωρῃ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς τὰ μαλαγασικά, διότι δὲν εἴμεθα μακρὰν τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ.» Καὶ μετὰ τὴν ἰδέαν αὐτὴν λέγει— «Ἐ, καλοὶ μου γείτονες, τί στέκεσθε καὶ μὲ κυττάζετε;»

Πρὸς μεγάλῃν του δὲ χαρὰν ἀκούει ἓναν νὰ τοῦ ἀπαντᾷ εἰς τὴν αὐτὴν γλῶσσαν—«Σὲ φυλάττομεν, ἔεγε, ἔως νὰ ἔλθῃ ὁ βασιλεὺς μας.»

«Ἐτσι, ἔ; Καὶ ἀφοῦ ἔλθῃ, τί θὰ μὲ κάμετε;»

«Τότε ξένε, θὰ σὲ φάγωμεν. Περιμένομεν νὰ σὲ ἰδῇ ὁ βασιλεὺς διὰ νὰ μᾶς εἰπῇ πῶς νὰ σὲ μαγειρεῦσωμεν.»

Ὅσον ὀλίγον καὶ ἂν ἦτο δειλὸς ὁ Μαστρο-Νικόλας, ἅμα ἤκουσε τὸν λόγον αὐτὸν, αἰσθάνθηκε τὰ μαλλιά του, ὅσφ βρεγμένα καὶ ἂν ἦσαν, νὰ σηκώνωνται ὀλόρθια. Δὲν ἔδειξε ὁμως τίποτε, ἀλλ' ἐπροσποιήθη πῶς σφυρίζει.

Τὴν ἰδίαν ὁμως στιγμὴν βλέπει νὰ ἀνοίγῃ ὁ κύκλος τῶν ἄγριων, καὶ νὰ ἐμβῇ εἰς τὸ μέσον ὁ βασιλεὺς, ἓνας ὕψηλόςωμος ἄγριος, μαυρότερος καὶ ἀγριώτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, τὸν ὅποιον ἐσυνώδευαν τριάντα τόσοι ὑπασισταί. Τὸ μόνον φόρεμα τοῦ βασιλέως ἦτο μία πήχη λευκὴ πανὶ γύρω εἰς τὴν μέσην του, τὸ μόνον δὲ κόσμημά του μία καδδένα ἀπὸ χάνδραις. Ὁ βασιλεὺς ἐπλησίασε τὸν Μαστρο-Νικόλα, τὸν ἐκύτταε ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἕως τὰ νύχια, ἐξέτασε τὰ ρούχᾳ του, καὶ τέλος τὸν ἐφηλάφησεν εἰς τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια, ὅπως κάμνουν τὰ Πασχαλιάτικα ἀρνιά. Τότε ἐγύρισε καὶ ὠμίλησε πρὸς τοὺς ὑπασισταίς του εἰς γλῶσσαν, τὴν ὅποιαν ὁ Μαστρο-Νικόλας δὲν ἐννοοῦσε.

«Τί λέγει;» ἐρώτησε μὲ ἀνησυχίαν τὸν ἄγριον ὅστις εἴξωρα τὰ μαλαγασικά.

«Λέγει ὅτι εἶσαι καλὸς διὰ τὴν σούγλαν,» ἀπεκρίθη ἐκεῖνος. Ὁ Μαστρο-Νικόλας, ἂν καὶ ἔξυπνος, τὰ ἐχρειάσθη.

«Δέν του λὲς καὶ μένε, ὅτι εἰς τὴν πατριδα μου τρώγουν τὸ κεφάλι βραστὸ—εἶναι νοστιμώτερον,» εἶπε μὲ τὴν ἐλπίδα τοῦλάχιστον νὰ τοῦ κόψουν τὸ κεφάλι παρὰ νὰ βασανίζεταί ζωντανὸς εἰς τὴν σούδλαν.

«Θὰ τοῦ τὸ πῶ,» εἶπεν ὁ διερμηνεὺς· ἀλλ' ὁ βασιλεὺς ἔκαμε νεῦμα ὄχι.

«Δέν κάνει,» εἶπε «Ἡμεῖς ὅπως τὸ βρήκαμε, ἔτσι θὰ τ' ἀφήσωμε. Ψητὸς θὰ γείνη μαζὶ μὲ τὸ κεφάλι.»

Ὁ δυστυχὴς ὁ Νικόλας ἔσχυε τὸ κεφάλι του, ὅτι ὁ Θεὸς μόνος εἴμπορεῖ νὰ μὲ σώσῃ τώρα, ἀλλὰ θαύματα πλέον αὐτὸς δὲν κάμνει.» Καὶ ἔκαμε τὴν προσευχὴν του ὡς διὰ τελευταίαν φορὰν.

Ὅταν ἀνέβλεψε, εἶδε φωτιὰν ἀναμμένην καὶ ἐκεῖ πλησίον τὴν σούδλαν, μυτερὴν καὶ καλοεσυσμένην, ἡ ὁποία τόσον τὸν ἐτάραιε, ὥστε τοῦ ἦλθε εἶδος τρέλλας καὶ ἤρρισε νὰ γελᾷ.

«Τί γελᾷς βρέ;» τοῦ κάμνει ὁ διερμηνεὺς. «Δέν βλέπεις τὸν βασιλέα ἐμπρὸς σου;»

«Χὰ, χά! Ἰσα, ἴσα, μ' αὐτὸν γελῶ,» ἀπήντησε χωρὶς νὰ καλοεξεύρῃ τί ἔλεγεν ὁ Μαστρο-Νικόλας.

«Ξεντροπιασμένε! Καὶ τί βλέπεις ἐπάνω του νὰ ᾄχῃ γελῶν;»

«Βλέπω,» ἀπεκρίθη ξεκαρδισμένος ὁ Μαστρο-Νικό-

λας, «βλέπω διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν μου, ξ-
νας βασιλεὺς νὰ φορῇ χάνδραις εἰς τὸν λαιμὸν του.
Εἰς τὴν πατρίδα μου τὰς φοραῖν εἰς τὰς κούκλας των
τὰ κοριτσάκια.»

«Ἄθλιε ψεύστη! Κακομαθημένε ἄνθρωπε!» ἀπε-
κρίθη μὲ θυμὸν ὁ ἄγγριος. «Μάθε ὅτι αὐτὸ τὸ περι-
δέριον εἶναι ὁ πολυτιμότερος θησαυρὸς τοῦ βασιλείου
μας καὶ ὅτι μᾶς ἐκόστισε τὸ αἶμα ἑκατὸν πολέμιστῶν.
Τὸ ἐπήραμεν ἀπὸ μίαν ἐχθρικήν φυλὴν, ἡ ὁποία τὸ
εἶχε πάρει ἀπ' ἄλλῃν εἰς τὸν πόλεμον.»

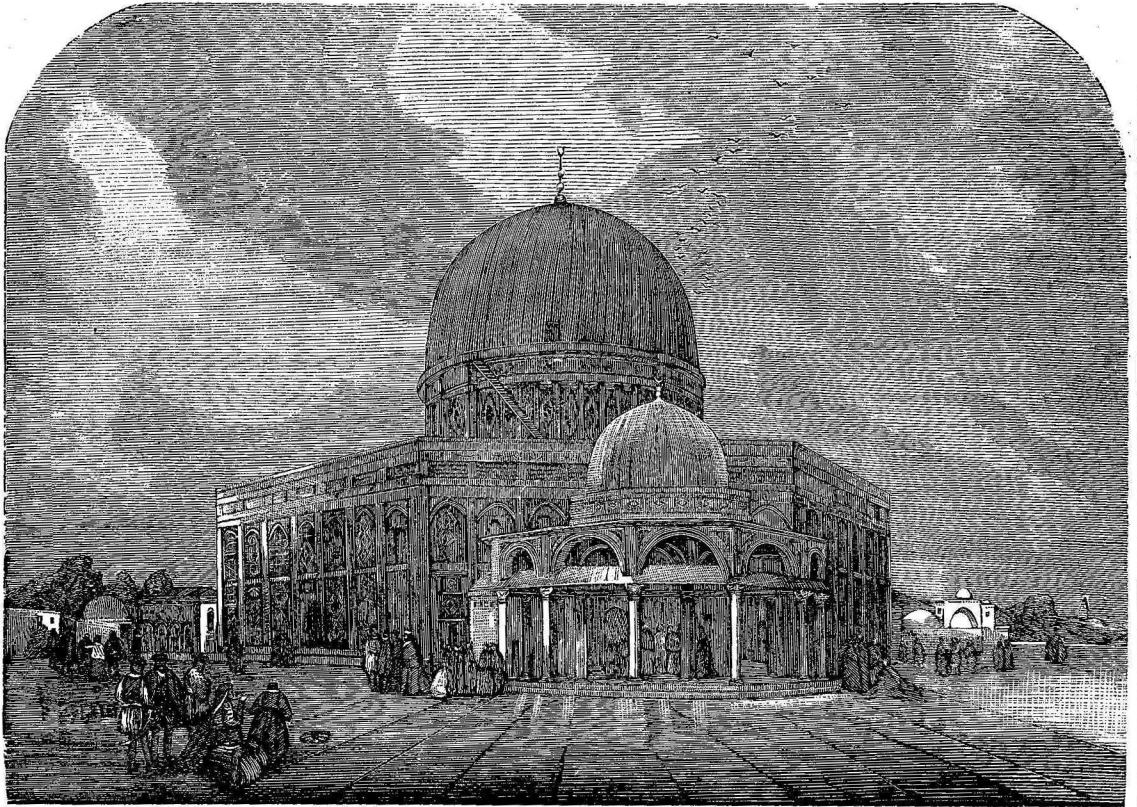
«Τοῦ χαρίζω τὴν ζωὴν!» ἐφώνησεν ὁ βασιλεὺς.
«Πότε θὰ τὰ ἔχω τὰ περιδέριά μου;»

«Ὁ Μαστρο-Νικόλας ἐσκέφθη μίαν στιγμὴν καὶ τότε
ἀπεκρίθη:

«Μετὰ τριάντα ἡμέρας.» (ἀκολουθεῖ.)

Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΟΜΑΡ.

«Ὁ ἐνώπιόν σας ναὸς εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ μεγαλοπρε-
πέστατα μωαμεθανικὰ τζαμιά τῆς Ἀνατολῆς, τὸ ἐν

Ὁ ναὸς τοῦ Ὁμάρ ἐν Ἱερουσαλήμ.

«Ὁ Μαστρο-Νικόλας αἰφνης αἰσθάνθηκε τὴν καρδίαν
του νὰ τοῦ ἀναβῇ εἰς τὸ στόμα· τοῦ ἐφάνη ὅτι ὅλα
ἐστροφολογίζαν ἐμπρὸς του, καὶ μόλις ἀπὸ τὴν συγ-
κίνησίν του εἰμπόρεσε νὰ εἶπῃ εἰς τὸν διερμηνέα:

«Εἶπε τοῦ βασιλέως σου, ὅτι ἂν μοῦ χαρίσῃ τὴν
ζωὴν θὰ τοῦ κάμω δέκα περιδέρια ὡσὰν αὐτό.»

«Τί λέγεις;» ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

«Λέγει, βασιλέα μου, ὅτι ἂν τοῦ χαρίσῃς τὴν ζωὴν
θὰ σοῦ κάμῃ δέκα περιδέρια ὡσὰν αὐτὸ ὅπου φορεῖς.»

«Τί Ἀλήθεια; Εἶναι μάγος; Μήπως χωρατεύει;
Ἐρώτησέ τον πάλιν, μήπως δέν τον ἐκατάλαβες;»

«Ὁ Μαστρο-Νικόλας ἐρωτηθεὶς ἐπανέλαβε τὴν ὑπό-
σχεσίν του.

Ἱερουσαλήμ Χαράμ-ἔς-Σχερίφ, ἦτοι τζαμίον τοῦ βρά-
χου, καὶ τζαμίον τοῦ Ὁμάρ ὀνομαζόμενον. Ὀνομά-
σθη δὲ τοῦ βράχου, διότι ἵσταται ἐπάνω εἰς πλατὺν
καὶ ἐπίπεδον βράχον, τὸν ὁποῖον οἱ Ἰουδαῖοι θεωροῦν
ἀκόμῃ ὡς τὸ μέρος, ὅπου ὁ Μελχισεδὲκ ἐθυσίαζεν
εἰς τὸν Θεόν, ὁ δὲ Ἀβραὰμ προσέφερε τὸν Ἰσαὰκ,
ἡ δὲ Κεῖωτὸς τῆς Διαθήκης ἵστατο εἰς τὰ ἁγία
τῶν ἁγίων, καὶ τέλος ὡς τὸν ὁμφαλὸν, ἦτοι τὸ κέν-
τρον τῆς γῆς! Οἱ Μωαμεθανοὶ θεωροῦν τὸν βράχον
τοῦτον ἱερὸν, διότι ὁ Μωάμεθ τὸν ὠνόμασεν ἓνα ἀπὸ
τοὺς βράχους τοῦ Παραδείσου, καὶ διότι, ὡς πιστεύ-
ουν, ἀνελήφθη ἀπὸ τὸ μέρος τοῦτο εἰς τὸν οὐρανόν.

Ἐν μόνον τζαμίον, τὸ τῆς Μέκκας, εἶναι ὠραιό-